

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תיכף ומיד נפתחת הדלת של בית-התנבסת ובית-המדרש
ובית מעשיים-טובים זה, ומשיח צדקנו נכנס בעלתו...

ורא עמוד 6

ערב שבת קודש פ' מקץ, זאת חנוכה
הי' תהא שנת סגולה

רפז

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ענין

בס"ד שוחת **שאלת** יום ר' כ"ח כסלו, אור לה' דחנוכה ה'תשמ"ז.
 להברי הפולל "תפארת זקנים" **לזו זצח"ק** ו"תפוח נשוח" **שוחת**
 ולוללים ולולרות - **יצאות-השם** - שוחת
 -לאחריו תמלה מנחה, והדלקת נר ה' דחנוכה -
 א אפרו את י"כ הפסוקים ומאמר חז"ל, ואח"כ ניגנו יורי וואנט משח

מפא"ק

1) קודשם יט, לב. 2) איוב לב. ג. 3) כהנא לקמן - ראה לקו"ש ק"ך
 מג"א חשר"ם סי"ג. 4) שבה נא, ב. רמב"ם הל' חנוכה רס"ז. טושי"ע הל'
 חנוכה סמרי"א סי"ב. 5) לשון הכנה משלו, ג. כג. וראה פרי"ש שבה נב, ב.
 (ראה בוי"ט): נר מצוה ושבת חשמה כ"י, וראה חרי"א מק"ז לב, ב.
 ובכ"מ. 6) איוב י"א, ט. 7) קודשם שם, ית. 8) תרי"כ ופרי"ש
 עה"ע. 9) כ"י"כ הפסוקים ומאמר חז"ל. 10) אבות מי"ט מה"י י"ו, י"א

אמרי"ד חז"ק (במסגרת תאטרון) בי"ט כסלו, פירע"ג ששלישית של חגואלה
 די"ט כסלו חז"ק בי"ט חנוכה והדלקת נרות במגולה ממאסר השני - שיצא
 לחפשי (בג"ד שליש"א או) בג' חמישי דחז"ק"י.
 ובהקדמה - שגם אצל אהמ"ד חז"ק מודגש תהיב הקנים עם לידים,
 שכן כ"ן ה"צווח" המיוחדת של אהמ"ד חז"ק (כפי שנימנו ע"י זק"י
 החסידים"י) - ישנם ענינים שבהם מודגשת השייכות "לקמן ולגורלי":
 א) "עונם המלה" - סידור - השוה לכל נפש, לקמן ולגורלי.
 ומודגש מיד בהמלה הסידור - "שמרה אני", שכן, באר"א מישאל קטן
 וגורל בשוה, מחזיק את היום ו"שישוער שמונה", ביהדות במצב של תמלה
 הקטנה בעבודת ה' באמירת "מרה אני לפניך כ"י שותחות כ"י שמוח"י, אשר
 שמה זו היא הכתי"ב על כל מצאותיו של האדם **שאלך** שבקנינים על גורל
 שבגורלים.
 ב) "פרסום והפצה חרות המסידור" (כדו"ג) שעי"ק חז"ק ר"ישע"ר
 מצינור"ד חז"ק, המחיל לאח"י האולה די"ט כסלו, ששלישית, וכן המשה
 במאמר מהמאסר השני - בי"ט חנוכה (ובמיוחד נר ה' דחנוכה), שנקבע על"ס
 חשמו"ן, הקשור עם בניסיונות החז"ק"י - שבע"ז זה מודגשם ב"קצרות
 ודו"ל רקט"י: "שעניתר" - ענינים ה"י נעלים ועמוקים בתחמת החוה,

3 דבר מלכות - פרסום ראשון בלה"ק

המענה לטוענים שאין זו דרכם למהר את משיח / משיחת ש"פ מקץ ה'תשמ"א
 6 זמן הגאולה

הוצאה מיוחדת של שתון להודיע על ביאת המשיח / הקשר של הזמן והגאולה
 7 ניצוצות של משיח

מי הם הלוברפאוויטשערליס? / קטעים קצרים מעניני משיח וגאולה
 8 המעשה הוא העיקר

חזוקה החשוקה לביאת המשיח / הוראות למעשה בפועל
 9 "זיכרון כל ישראל" - פרסום ראשון בלה"ק

רוצים למסור את ירושלים העתיקה / לקט שיחות בענין מסירת שטחים בירושלים
 14 כת"י"ק - פרסום ראשון

הקשר בין חנוכה ל"ט כסלו / הגדת הרבי על שיחות כ"ח כסלו תשמ"ז
מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד"י" באה"ק, תחת נשיאות כ"י"ק אד"ש מה"י"ם
 יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף אור"ב: 11213, Brooklyn, NY Ave. #38, Kingston 778-6670 (718) ● טלפון: 3153-840-04
 סניף ארץ הקודש: ש"ביל האמונה 9, קרית-שמואל, חיפה ● טלפקס: 04) 840-3153
 דואר אלקטרוני: yeh@revision.net.il ● אינטרנטי: blind/http://www.moshach.net

המענה לטוענים שאין זו דרכם להכריח את הקב"ה למזהר את משיה

זו אכן לא הדרך שלהם – זו הדרך של השולחן ערוך! זו הדרך של כנסת המדולח! זו הדרך של כל יהודי שמתפלל עם פירוש המלות! • צרכים לכוון את פירוש המלות כשאומרים "את צמח דוד עבד מהרה תצמיח", וצרכים לכוון על כל היום ולכל החיים, וכפי שהוא מיד ממשיך "לישועתך קוינו כל היום" • המענה לאלו הטוענים שלשיר "משיח נאו" זה שייך לילדים... •

תרגום הפשי משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תשמ"א – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מצרבת "יחי המלך"

א. כאשר נותנים מבט על אלו המונחים שבהתעוררות והם אפ' מוחאים כף ביום השבת, רואים שהם עם פנים עצובות, מכיון שהרי הם עושים עבודת פרך – הכריחו אותם ב"מלאכת נשים לאנשים", שכאשר מבטיים עליהם נעשה מצב רוח עצוב ("קאלעמטונען!"). הם טוענים שמשיחת ז"ק עבודה לנשים, לילדים, הם (הילדים) צרכים לשיר שהם רוצים משיח "נאו" ולא רוצים לחכות וכו'; והוא צריך לצאת ("יצא זיי") כלפי נכדו -

הקשר בין חנוכה ל"ט כסלו

לפנינו ג' צילומים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת* יום ד' פ' מקץ כ"ח כסלו, אור לה' חנוכה ה'תשמ"ו.
לחברי הכולל "תפארת זקנים, לוי צחק" ו"תכמות נשים" – שיחיו וילידים ולילדות – "צבאות-השם" – שיחיו –
בניהל"ט, לאחר תפלת מנחה, והדלקת נר ה' חנוכה –
* תרגום מאידית.

בשני הצילומים הראשונים ניתן לראות עד כמה מקפיד הרבי לציין במדויק את הזמן, המקום והאופן שבו נאמרה והזוגה השיחה (וראה גם מענין זה ב"יחי המלך" גליון קח ע' 18)
[לחגולת הלומדים הדגשנו בכותרת המשנה את המילים שהוסף הדבן]
(השיחה נדפסה בהתעוררות תשמ"ז ח"ב ע' 124; 130-129)

להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

ישנו ענין נוסף במי חנוכה – הקשר והשייכות עם חג הגאולה של אדמו"ר הזקן (ממאסרו הראשון) ב"ט כסלו, כידיע ששליחותה של הגאולה ד"ט כסלו היתה במי חנוכה, ומודע הקשר בינתו בגאולה ממאסרו השני – שיצא לחירות (בנר שלשוי או) בנר חמישי¹ דחנוכה.

ובהקדמה – ישנם בפעולות אדמו"ר הזקן מודע החיבור דוקונים עם ילדים, שכן, בין ה"לכות" המיוחדות של אדמו"ר הזקן (כפי שנימנו ע"י זקני החסידים) – ישנם ענינים שבהם מודגשת השייכות "לקטן ולגדול":

א) "נוסח התפלה" – סידור – השוה לכל נפש, "לקטן ולגדול": ומודע מיד בהתחלת הסידור – "חודה אני", שכן, בא"א מישראל, קטן וגדול בשוה, מתחיל את היום ("כשגוער משנתו", בהיותו במצב של תכלית הקטנות בעבודת ה') באמירת "חודה אני לפניך כ' שהחודת בי נשמת", אשר, נשמח זו היא התפלה"ב על כל מצוינתו של האדם (מראשו ועד עקבו), ומקטן שבקטנים עד לגדול שבגדולים.

י"ד כ"ה תש"ל - ישראלי"

דברי מליכות

ואף-על-פי שאומרים שעד עתה לא דיברו על ירושלים - האמת היא, שדיברו על הכל וביקעמפ-דיי-וודי, ועוד לפני זה; ועד מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, כאשר שלחו את השלוחים שילחצו שרואים למסור מארץ הקודש כל מה שאז כבשנו

והוא - כפי שראו עד עתה שהדברים שעללהם עמדו בתוקף לא פגעו בנתינת הכסף והתקפו (זה הפרע רק לזמן קצר אך לא לזמן ארוך).

האמת היא, שדיברו על כל מה שהיה על ירושלים - האמת היא, שדיברו על הכל וביקעמפ-דיי-וודי, ועוד לפני זה; ועד מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, כאשר שלחו את השלוחים שילחצו שרואים למסור מארץ הקודש כל מה שאז כבשנו

והוא - כפי שראו עד עתה שהדברים שעללהם עמדו בתוקף לא פגעו בנתינת הכסף והתקפו (זה הפרע רק לזמן קצר אך לא לזמן ארוך).

לפנינו צילום מאגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לרב זיון מתתארך

כ"א חשון ה'תשל"א בענין ירושלים, האגרת נודפסה בא"ק חל"ץ ע' רכא.

האמת היא, שדיברו על כל מה שהיה על ירושלים - האמת היא, שדיברו על הכל וביקעמפ-דיי-וודי, ועוד לפני זה; ועד מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, כאשר שלחו את השלוחים שילחצו שרואים למסור מארץ הקודש כל מה שאז כבשנו

לפנינו צילום מאגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לרב זיון מתתארך

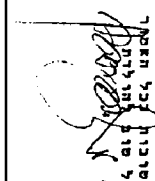
כ"א חשון ה'תשל"א בענין ירושלים, האגרת נודפסה בא"ק חל"ץ ע' רכא.

שלום וברכה:
באשר אני קובל עמך בתור שליט"א, ומאמין לחזקתך שאתה שולט פה על הירושלים - האמת היא, שדיברו על הכל וביקעמפ-דיי-וודי, ועוד לפני זה; ועד מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, כאשר שלחו את השלוחים שילחצו שרואים למסור מארץ הקודש כל מה שאז כבשנו

לפנינו צילום מאגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לרב זיון מתתארך

כ"א חשון ה'תשל"א בענין ירושלים, האגרת נודפסה בא"ק חל"ץ ע' רכא.

האמת היא, שדיברו על כל מה שהיה על ירושלים - האמת היא, שדיברו על הכל וביקעמפ-דיי-וודי, ועוד לפני זה; ועד מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, כאשר שלחו את השלוחים שילחצו שרואים למסור מארץ הקודש כל מה שאז כבשנו

ישראל ה'תשל"א
מטה המשיח
בבית המדרש
בירושלים

הוא "מדינת ישראל" (ידיד ער צ"ל) יד ליד.

ב. עדי"ז נהרג הוא בכל הענינים שרובתנו נשיאנו תובענים:

בשמן זה אצלנו נהרג הוא בכל הענינים שרובתנו נשיאנו תובענים:
ישנה, אבל כיון שהנפש השני, גם כן ישנה אז, זה יצא מוצלח שלקחו אז ממנו - אבל הרי תובענים שיתן בראיו ובכונתו, ובכל כוחותיו הפנימיים.

א. וכי"ל בענין הגניבה והחזאתה-כי - שאין לו להסתפק בה הוא מוחה כף בשבת, זוהי אכן (א' געוואלדעקע)" מסיודות נפש גדולה: המנדים טוענים שיש שקלא-וטרדיא באחרונים האם איתנו למחזיקי-בשבת - אזי הוא מסכן בהו את מעמדו ומעבד בתור מחד במצוות, ומוחה כפיים בשבת...

הם טוענים שמדינת ישראל כ"ק ז' עבודה לנשים, לילדים, הם צריכים לשיר שהם רוצים משיח "נא"י, אבל הוא יכול להצטעק ולחשוב במהותו של משיח

לואי היה יכול להסתפק בהו, אלא הוא צריך להגיע לדרגה נעלית יותר במסירות ופשי. וכפי שזה בענין הקריאה ביום החנוכה:

ביום הראשון איז הנשיא המקריב הוא - נחשון בן עמינדב, שהיתה לו מסירות נפש (כדי לקפוץ לים, שעלי"ז נבקע הים):

אבל לאחרי"כ ביום הרביעי, כאשר הנשיא המקריב ה' ראו"ב - צריכה להתחנך דוגא נעלית יותר במסירות ופשי.

ד. ובדקות יותר (כיון שההיום שבת יש לדב ענינים בזכותם של ישראל):

הרי "שינה בשבת תענוג", לכן ישנם כאלי

הוא "מדינת ישראל" (ידיד ער צ"ל) יד ליד.

ב. עדי"ז נהרג הוא בכל הענינים שרובתנו נשיאנו תובענים:

בשמן זה אצלנו נהרג הוא בכל הענינים שרובתנו נשיאנו תובענים:
ישנה, אבל כיון שהנפש השני, גם כן ישנה אז, זה יצא מוצלח שלקחו אז ממנו - אבל הרי תובענים שיתן בראיו ובכונתו, ובכל כוחותיו הפנימיים.

א. וכי"ל בענין הגניבה והחזאתה-כי - שאין לו להסתפק בה הוא מוחה כף בשבת, זוהי אכן (א' געוואלדעקע)" מסיודות נפש גדולה: המנדים טוענים שיש שקלא-וטרדיא באחרונים האם איתנו למחזיקי-בשבת - אזי הוא מסכן בהו את מעמדו ומעבד בתור מחד במצוות, ומוחה כפיים בשבת...

הם טוענים שמדינת ישראל כ"ק ז' עבודה לנשים, לילדים, הם צריכים לשיר שהם רוצים משיח "נא"י, אבל הוא יכול להצטעק ולחשוב במהותו של משיח

לואי היה יכול להסתפק בהו, אלא הוא צריך להגיע לדרגה נעלית יותר במסירות ופשי. וכפי שזה בענין הקריאה ביום החנוכה:

ביום הראשון איז הנשיא המקריב הוא - נחשון בן עמינדב, שהיתה לו מסירות נפש (כדי לקפוץ לים, שעלי"ז נבקע הים):

אבל לאחרי"כ ביום הרביעי, כאשר הנשיא המקריב ה' ראו"ב - צריכה להתחנך דוגא נעלית יותר במסירות ופשי.

ד. ובדקות יותר (כיון שההיום שבת יש לדב ענינים בזכותם של ישראל):

הרי "שינה בשבת תענוג", לכן ישנם כאלי

ואפי' כשיש לו קושיא בדמב"ם שהוא

צריך לחתך, צריך הוא בכל זאת לכוון את פירוש המלות;

. . . וכשם שבברכת "אתה חנוך" הוא אינו מתכוון שזה יהי' רק בשעת התפלה, אלא כוונתו היא על כל היום וכל החיים.

עד"ז בענינו שצריכים לכוון את פירוש המלות לשאומרים "את צמת דוד עבד משה תצמיח", וצריכים לכוון על כל היום וכל החיים, וכפי שהוא מיד ממשיד "לשונותך קוינו כל היום".

ובאם הוא אינו מכוון זאת – זהו היפך מצות התפלה, היפך השולחן ערוך;

ומה שטוען שיש לא חדר שלנו – טענה זו היא אכן ("סאי גא'") ההיפך מחדר של כל דורות בני"י שהתמזג ע"פ שו"ע; היפך החדר של משה רבינו, עד גם – ההיפך מלפני מתן תורה; היפך מחדר של יעקב אבינו, עד גם של יצחק ושל אברהם, ש"אברהם

אבינו זקן ויושב בישיבה ה"י", ועד"ז יצחק ועד"ז יעקב, וכן לאחר זה במשך כל הדורות, גם כשהיהודים היו במצרים – "צמיחתן של אבותינו לא פשה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם כ"י".

ההלל השמאלי
מתלבש ב"מצעל
ארוך" ואומר: אין זו
דרכנו להכריח את
הקב"ה למהר את
משיח, אלא צריכים
להסתמך על היושר
של הקב"ה

היטנים בהחיותוהעדות... וכך גם בשאר הענינים: ישנים בשעת התפלה, ישנים בשעת הלימוד, ועד"ז ישנים בסעודה; ובקריאת התורה הם עולים לתורה וישנים בשעת עשיית הפרכת.

והגם שהם מקיימים את המצות דתפלה, על"י לתורה ואיכה וכו' – אבל הם עושים זאת מתוך שירה ("שלאפתקיעהיטי"), שהרי "שירה בשבת תענוג"ז;

אומרים להם, שבשבת ישנה בחי' עתיק, שבה "עינא פקחא דלא גאים", כל ענין השניה לא שייך בה, למארי נעלה ממנה, ועתיק ענינו תענוג.

ה. צריכים כל אלו הענינים להיות עם חיות, ופברט עתה כשרוצים את משיח, שמשית הוא המבוקש של החלל הימני;

אבל החלל השמאלי מתלבש ב"מצעל ארוך" ואומר: זו לא הדרך שלנו אין זו דרכנו להכריח את הקב"ה למהר את משיח, אלא צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולהסתמך על היושר של הקב"ה, שהוא בודאי יביא את משיח, וחזו יביא אותו בזמן המתאים.

ז. אכן לא הדרך שלם – זו הדרך של השולחן ערוך; זו הדרך של נכסת המדולה; זו הדרך של כל יהודי שמתפלל עם פירוש המלות;

זהו פס"ד מפורש בשולחן ערוך, שצריכים לכוון את פירוש המלות כאשר מתפללים, וזהו פס"ד מפורש בשולחן ערוך, שצריכים

כבר הגענו לנקודה הזי תחתונה

כ"יך מרי"ח אדמו"ר אמר פעם על מה שהמבא אומרת שעשרות והפכה הם "גלגל החוץ בעולם" – שכאשר מגיעים לנקודה הזי תחתונה בגלגל, שנמזג ממה לא יכול להיות, חייבת להתחיל תעלה.

ועל-דרך זה גם בחדון-דין: זרחי כבר ירידה מבחלה ביותה, הן מצד אלה שעושים את הענינים הבלתי-רצויים, ויותר מה – מצד אלו ששוקקים.

ועד שמגלים פנים בתורה שלא כהלכה, ואומרים שצריך להחזיר שטחים בשביל פיקוח-נפש – שכאשר מדברים אודות החרות שטחים, זה כולל גם את ירושלים תעתיקה, כי ה"עני גדול" וה"עני קטן" אומרים באופן ברור שהם רוצים גם את ירושלים העתיקה, ואם לא יתנו להם הם רחוי ברדוגי.

(משדות יום שמתחתיההיחשול"ט - בחדי חמון) **האמת היא שדיברו על הכל**

וכפי שרואים כעת בפועל – שכאשר מוותרים להם, מיד הם מבקשים עוד געד עכשיו היו צריכים להסתמך על הערכת הדיפלומטים והמדינאים, האם כשימסור להם – יבקשו יותר או להפוך, ובהו היו חילוקי דעות: הדיפלומטים הגויים אמרו שהם יבקשו יותר ופעולו לחי, אך היהודים ש"יצאם אנסים" יעקו – ועשו מזה מפלגות ומפלגות – שאם יוותרו הם לא יבקשו יותר, אך עתה הוא בפועל, שכלל שמוותרים יותר כך הם גם מבקשים יותר].

והם כבר אמרו, שקודם שיחממו הם יבקשו עוד, וכבר גילו שהם מבקשים את הרושלים העתיקה;

"סמוכה נרואית"; ואף-על-פי-כן, בא יהודי (או לא יהודי) ורוצה לשכנע מישחו. . . שאם יורדו את החשונה מתרביבים שומצנים שם (ויאפשר להם לצבור נשק) – יהיה יותר בטחון ויותר שלום;

– אם לפני כמה שנים, כשהיתה השגחה חזק המורה בירושלים העתיקה, מצאו שם נשק וארמונים וכו' . . . על-אחד-כמה-וכמה שכאשר יורדו מהם את החשונה החמורה ויתנו להם שם בעלות – יבואו למחר ויטענו: אתם בעצמכם מרודים שהשטח שידך לנו, הוראיי שכתבתם וחתמתם על-זה, וגם אמרתם שזהו צדק ויושר – ומבין מאלו שלא יראו זה אפשר להשיג שלא יהיו להם שום כל-לי-נשק, לא תהיי אפשרות להשיג על המתבלים. והדבר היחיד שישאר הוא – נייר שכתוב עליו שפלוני-בן-פלני (סאדאט) הבטיח שהוא לא יתן שיאימנו וילחצו על משיחו (ואותם מחבלים הרי אמרו מה יעשו לאותו אחד שהבטיח – מיטי א קאפ קירצער"י [= יסירו את ראשו]);

אין לזה הסברה ע"פ שכל

ואף-על-פי-כן בא יהודי, ובפרט שלצערו ישנם יותר מהיהודי אחד, והם אומרים שיש להוריד את החשונה החזקה מהעורבים, ולסמוך על כך שפלישה (שכולם אומרים שהוא אינו בר-סמכה) יחתום על נייר – אבל דבר ראשון צריך להוריד את החשונה החמורה;

ואין להאריך בדבר המבילה, היות שהחנה זו אי"א להסבירה ע"פ שכל, אין לה אף מקום בהנהגה והסברה.

(משדות ש"פ דאה החתש"ז"ו - בחדי חמון)

הוצאה מיוחדת של עתון להודיע על ביאת המשיח

.. מכיון שהקב"ה עצמו נמצא בלוח, הרי זה טעם נוסף לכך, שהקב"ה ימלא את הבקשה שבקשנו ממנו זה-עתה בתפילת המנוחה – "את צמח דוד עבדך מחרה תצמיח", שצמיחתו וביאתו ("יזין שפר אצוננו") של "דוד עבדך", משיח צדקנו, תהי' באופן ד"מחרת תצמיח", ועד שנוכח לכך תיכף ומיד ממש,

ומיד בהמשך לבקשה זו, המשכנו באמירת "רוחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים" – שביעינינו" נראה, ובאופן בריא, שלם וחי ("אעזזנטערהייט און גאנצערהייט און לעבעדיקערקייט") – "בשוּבך לציון ברחמים".

ובאופן של ראי' בתכלית השלמות – שאפילו אלה הזקוקים למשקפיים לעת-עתה, הקב"ה משהרחם גם מהמלה זו, ולפתע מקבלים הם עינים בריאות, ועד להכלית השלמות, כך שאין שום צורך אפילו לזנכית-מגולת כדי לקרוא כתב קטן, ועאכ"ל שאינו זקוק לזה כדי לקרוא כתב גדול, כתב רגיל.

ועוד והוא העיקר – שמונצלים זאת בכדי לקרוא אודות ביאת המשיח – ותיכף ומיד ממש.

וכמנהג העולם בזמנו, שכאשר מחדשת דיעה מסויימת, וכל שכן ידיעה גדולה, ועאכ"ל ידיעה משמחת – מפוסמים זאת בדפוס תיכף ומיד; לא ממתניגים עד להפעת העתון בזמנו הרגיל, אלא כל עתון מוציא-לאור הוצאה מיוחדת, בה הוא מודיע – שזה-עתה הגיעה הדיעה המשמחת, ידיעה שנוגעת ומעניינת את כל קוראי העתון;

ובענינו – הרי זו ידיעה משמחת, הקדורה עם כל בני ישראל בכל קצווי תבל – הידיעה על ביאת המשיח תיכף ומיד, היינו, שלא רק שהוא "נמצא כבר בדרך" לגאול את ישראל, והוא כבר "קורב מאוד" לבית-הכנסת בו אנו נמצאים וללא"א מאתנו – אלא עוד זאת, שתכף ומיד ופתחת הדלת של בית-הכנסת ובית מעשים-טובים זה, ומשיח צדקנו פננס בעדתו...

ובמיוחד, שזהו הבית הכנסת של רבינו, נשיא דורנו, שבו הוא ה' לומד תורה, מתפלל תפילות להקב"ה ועושה מעשים-טובים. וכך הוא לימד גם את כל אלה שבאו לבית הכנסת זה – שגם הם משיכו לאחר-מכן בקיום ענינים אלה – כא"א במקומו, ובאופן המיוחד לו, אבל מתוך שמחה וטוב לבב – בכלום בשות.

(משחת יוס"ב דחנוכה - ז' תפארת וקנים"ו דחכמת נשים" ה"תשנ"ב - בלתי מומח)

הכל כבר סופו

עת באים הרוצים למסור שטחים: את הימיתלי' כבר החזירו; מחזירים את יאנו-רודיס'; מוסרים קולומטרלי בגולן; מדברים בנוגע למסירת חברון; ומדברים למסור את ירושלים העתיקה, עם ישיבת המסד שנמצאת שם, עם הרובע היהודי והכותל המערבי;

– הם רק מתייגעים כדי למצוא את הנוסח המתאים שלא ינקר את העיניים;

הם אמנם מכחישים זאת, אבל האמת היא, שמדברים על זה. אצלם כבר הפל מוחלט, ורודעים בדיוק מה הולכים להחזיר וכו', אינני יודע אם יש כבר הסכם חתום, או עדיין רק בראשי-תבות וכו' – אך הכל כבר סופו;

(משחת ש"ט ד"י שירה ה"תשנ"ז - בלתי מומח)

הצרה היא שכולם שותקים

.. כבר עבר הפש שנים מאז שיהרעתי' על כך שהחליטו להחזיר את ירושלים העתיקה (ורק מתפסים נוסח שלא ינקר את העינים, כדי שלא יורידו אותם מהכסאות) – אמנם, הטובים שבהם שותקים כלל-תפוחות, אך אחרים רוצים להכיש ולומר שאין זה נכון, לא חושבים על כזה דבר וכו'.

ולאחרונה הם ניסו לראות מה "דיעת הקהל" בענין זה. אז אחד פירסם את דעתו האגית, לא בשם הממשלה, שאר"ד לעשות את ירושלים עיר לשלש דתות (זהו הנוסח שמצאו כדי להחזיר את ירושלים העתיקה); לאחר-מכן אחד מחברי הממשלה פירסם באופן רשמי שזו דעתו, והכינו הכחשה שהוא לא אמר את זה – כזו שאם יעשו מזה רעש, יפסדו מיד את ההכחשה שהוא

אף פעם לא אמר את זה;

הם רצו לראות מה תהיה תגובת הקהל בשעה שיפסדו דבר כזה – וראו שזה לא נורא, היות ואין פוצה פה ומצפנף; כבר עבר שבעי שלם, ולא מחו על זה, ואפילו אם אחד מחת', זה היה רק בקול דממה דקה.

וזה שרושם גויים כיהודים, מתנאה שירושלים היא "עיר השלום" שהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה שפעם גור בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים שם 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים; ועוד אומרים שמצב זה הוא בגלל שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם;

.. וכאמור, הצרה היא שכולם שותקים ואין פוצה פה ומצפנף;

(משחת ש"ט בא ה"תשנ"ז - בלתי מומח)

רוצים לשפנע שהורדת המשיח

מהערכים נוסף כבשחן

מיום ליום מתחדשים סברות חדשות, שונות ומשונות, שכדי שיהיה שלום ובשחן, כדי שיהיה "ושכבתם ואין מחריד" – צריך להחליש את ההשגחה (של היהודים) על הערבים;

לא מדובר כאן רק אודות מדבר סיני (אז יחצי' האי סיני' – כפי שקוראים לזה) אודות מקום שהוא 50 קילומטר מהשית, שאז צריך לחשוב האם הם יכולים לירות שם בישוב או לא – מדובר אודות ירושלים העתיקה, חברון, שכם וראמלה, וערים הנמצאות בדי אמות של ירושלים החדשה שהיא ליד ירושלים העתיקה (באופן של

מלי הם הליו באוויטשערס?

כאשר הרב יצא בקריאה של "לאלתר לגאולה", זה ה' בפרסום גדול מאוד, עד שכולם דיעו שהליו באוויטשער רבי מדבר מאוד אודות משיח.

פעם נסעו שני יהודים ברכבת, ויעברו בתחנה בה יורדים לבינתו של הרב. אמר יהודי אחד לשני, פה גר הליו באוויטשער רבי, שאל אותו היהודי השני מה הם הליו באוויטשער, עונה לו היהודי בפסיטות – אלו הם היהודים שמאמינים במשיח.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ ה'תש"ג - בלתי מוגה)

כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – מתעורר הוא...

מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – מתעורר הוא: אחא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ המים וקץ המלן, קץ הגאולה!

לאחר מ'כ כאשר הוא קורא ושומע את ההפסדה – "דאינתי ורנה מנורת זתב כולה ג'..." – הוא שומע מיד שמדובר בנוגע לגאולה העתידה!

(משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תש"א - מוגה)

איני זז מכאן עד ש"דאלאי גלות!"

ולחניר מסיפור חז"ל אודות חוני המעיל שיסן שביעים שנה – שהוא כדומא למ"ש על שביעים שנות גלות בבל "היינו כחולמים" – נרדם למשך כל הגלות ("פארשלאפו דעם גאנצן גלות").

ודומתו בכאן "א מישראל – שהגלות נחשבת אצלו כחלום בעת השינה, עי"ז שמתנתה כמו "חוני המעיל", ש"ענ עוגה ועמד בתוכה" ואמר "איני זז מכאן כו"י עד שתתמלא בקשתו – "דאלאי גלות!"

(משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תש"א - בלתי מוגה)

"פותרים" את הלום הגלות ופותרים אותו כזעני

כל המכונן שישנה בחלום הגלות היא, ש"כל החלומות חולכים אחר הפה" - ש"פותרים" את הגלות ופותרים אותו כזעני – שכבר "כלו כל הקצין ואין הדב תלוי אלא בתשברה", ופרו שגם ה' כבר ענין התשובה – חסר רק פתרון הגלות ע"י הגאולה האמתית ותשלימה. ובאופן ד"מיר הן נגאלין", ולא רק בכח אלא שיתגלה בפועל, ואפי' בשבת קודש [שהוא כבר יתקן את כל הקשייות והשאלות איך הוא יכול לבוא בשבת].

שמישיח יתגלה כפשוטו, כפי שהרבי מר"ש אמר "צריכים את משיח למטה מעשרה ספרים!"

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ, זאת חנוכה ה'תש"מ - בלתי מוגה)

וכו', מכיון שלא נוהגים ליהודים דריסת רגל שם, ובה-בשה מחזקים שם 60,000 וואך למעלה מזה) ערבים, ומשדלים אותם לא לעזוב את המקום; וכאשר ערבי רוצה לעזוב את העיר העתיקה – אזי מקימים ועדה על-גבי ועדה לדון למצוא דרך שהערבי לא יעזוב את העיר.

וכל זה בכדי למצוא-תן בעיני הוותיקן, או בעיני גוי פלני בווינגטון. והדברים מדהימים כל כך, שאפילו הוותיקן לא פיל מדהימים יפלו כך לפני הגויים; לחשוב שהארי המפלה הגדולה שחלו אייבבי ישראל במלחמה, ואחרי תסיום הגולים שראו במלחמה זו – תהי נפילה כה גדולה לפני הגויים?

ועד כד-כך המצב מוזנע שם, שאם גוי רוצה למכור את ביתו שבעיר העתיקה להודל, יעמידו אותו למספט על 'העזתי למכור בית ליהודי בעיר העתיקה!

רוצים להחזיר לידים עוינות

את הכותל המערבי

וכך מחזקים את שלטון הערבים על ירושלים העתיקה, ועושים את כל ההשתדלויות שהערבים יתגוררו שם על-ידי נתינת טובת-הנאה; ועד, שאפילו כמה ערבים שגויבו את העיר – רוצים לחזור אליה, לאחר ששפיעו על המצב שם!

ובכוח כזו מחזקים, ובתוקף גדול, את הכח והשלטון של הערבים בעיר העתיקה של ירושלים. ועד שרוצים לחזיר לידים עוינות את הכותל המערבי, ושאר המקומות הקדושים לעם ישראל: "הר היתים" וכו' וכו'.

(משיחת ש"פ בדבר ש"פ נשא, בי"ט, סיון ה'תשע"ג - בלתי מוגה)

... רצונך לעשות טובה לגוי – לני לא טוב שיגור בירושלים, זה היפך מצדו!

מכניסים אותו, רחמנא-ליעלן, למקום המקודש, מקום כזה שאפילו ליהודי אסור להכנס לשם;

משדלים לבנות 'בית-תיפלה' דקא על הר ציון; דקא בקבר דוד... דקא שמה צריכים להשתדל לבנות 'בית-תפלה'?

(משיחת ש"פ מיוחדתסי ה'תש"ט - בלתי מוגה)

שיתחילו לעצוק אודות ירושלים

... וכאמור, עשו מזה 'צחון' – כבשו את חברון! במה מתבטא שכבשו את חברון? – בה שאסרו על יהודים על פי חוק להתיישב שם? אמנם לי יש טענות, אבל היקולי הוא שכבשו את חברון.

וכאמור, מילא חברון – אך לכל-הפחות שיתחילו בעת לעצוק אודות ירושלים, אולי נכלל להפסיד את ירושלים!

אבל יותר מזה זה נוגע – שזה יבטיח יהודים.

(משיחת י"ט מסיו ה'תש"א - בלתי מוגה)

כאשר ערבי רוצה לעזוב את העיר העתיקה מנסים להשאיר אותו!

... עברו כבר שש שנים מהמלחמה,

ובקושי רב הצליחו כמה מאות יהודים להכנס להתגורר בירושלים העתיקה בין החומות – שהיא עיר קדשנו (בקשר לירושלים החדשה, ישנו חניון של "סמון נוראה", אבל העיר העתיקה בין החומות – היא ירושלים עיר קדשנו).

וישנם יהודים שנוכסו לגור בלי רשות

רוצים למסור את לירושלים העתיקה?

- הל"ק א -

כבר לפני שלשים ואחת שנה זנק ב"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על-כך שמנהלים משא-מתן בנוגע לירושלים העתיקה על-מנת למסורה לערבים מאז ועד היום. תרועע עיני הרבי פעמים רבות, והודיע קבל עם ועדה שמוכנים למסור את ירושלים העתיקה לערבים, ושרק מהפשים נוסח שלא יעקר את העיניים שיהיהו אלו של הרבי בודאי פעלו את פעולתם ובי"ח עד עתה לא הצליחו לכצע זאת חוות ובמים אלו שוב עלה נישא זה לשאלון חרוינים, אני מביאים בזה לקט משיחותיו הקו של הרבי בענין זה לפי סדר השנים (כתרגום הפשי). הל"ק בפרסום ראשון בל"ק בנגלון זה הכאנו הל"ק ראשון מל"ק זה לפי סדר השנים, ובעי"ה עקוד שבועיים בנגלון רפ"ש נביא הל"ק שני מל"ק זה - אל תהמיינו!

תסתכל מה התורה אומרת על כך:
ישנו דין שלגוי אסור לגור בירושלים:
אמנם דין זה הוא רק בזמן שייד ישראל תקיפה שא-אפשר לגרשם. אך אין זה אומר שצריך לערדם לגרשם: כאשר הגוי אומר שלא טוב לו בירושלים והוא רוצה לצאת מעצמו - לא צריכים לדרוף אחריו לבקש ממנו שישיאר, ולמור שיבנו לו דירה, יתנו לו כסף ויבנו בשבילו יבית תפלה על חורבה, וכזו חורבה שכולם כבר שכחו ממנה, ואפי"ה גוים כבר שכחו ממנה.

לגוי אסור לגור בירושלים!
הם רוצים לחלק את ירושלים לשלושה חלקים: חיינו, שתהיה עיר ששייכת לנוצרים, למסלמים, ולהבדיל - ליהודים.
- ירושלים שייכת מאז ומתמיד ליהודים: מתחיל משם בן נח, מלכי-צדק מלך שלם, אברהם, ולאח-מכן דוד המלך כבש אותה מהעובדי, ואף הגוים עצמם כתבו שלפני כמה אלפי שנים דוד המלך כבש את ירושלים!
רוצים להכניס גוי לירושלים! - מה יש לגוי עם ירושלים?

חילוק ההשוואה לביאת המשיח

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למיעשה בפועל:

כיון שנוסף לכך שדרונו זה הוא דור האחרון של הגלות, סוף הגלות, ודור הראשון של הגאולה, התחלת הגאולה, נמצאים אנו בימי סמלה השייכים להגאולה,
- הן מצד פרשת השבוע, פרשת "מקץ", "קץ הזמים", ו"קץ הימין", והן מצד ימי חנוכה שגובעו על נס השמן, שה"ע "בשמן קדשי משחתיו" . . .

יש להוסיף מיום ליום (כהוראת ימי חנוכה ש"מכאן ואילך מוסיף וחולף") בהענינים המביאים את הגאולה בפועל ובגלוי.

ומהם: חילוק האמונה התשוקה והצפי לביאת המשיח, עד כדי כך, שנורגש אצלו שכל זמן שמשוה צדקנו עדיין לא בא בפועל ובגלוי, ימיו חסדים, כלברי יעקב שאפילו מאה ושלושים שנה הם "מעט", כיון שעדיין לא באה הגאולה בפועל.

ועוד ועיקר: להוסיף בלימוד והפאת פנימיות החזרה (ותורה בכלל - ענינו של יעקב), שמן (הזן דריזן) שבתורה, באופן שמאיר "על פתח ביתו מבחוץ", "יפצו משינותך חוצה", "לך דכלא רגלא דתרמדא".

וכפשוט - ההוספה במבצע חנוכה כפשוטו, כולל גם עריכת החונויעדיות של שמחה, כדעת הרמב"ם שימי חנוכה הם "ימי שמחה והלל", והוספה בקיום המנהג דתנית מעות חנוכה וכ"ב.

ויה"ר שעוד לפני ההוספה בעניני חנוכה במיעשה בפועל יתן הקב"ה "מעות חנוכה" (ולא רק באופן של מתנה, אלא גם באופן של תשלום חוב) ל"עיר ישראל ואהבה" בהענין הפי נחוץ ומכרח - להביא את הגאולה האמתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא (ש"בשמן קדיש משחתיו") בפועל ממש, ועל ידו תהי' חנוכה בהמ"ק השלישי (ש"בני ומשכילל יגלא ויבוא מן השמים") בפועל ממש.

והעיקר - בסמיכות זמן ממש, עוד לפני תפלת מנחה והקריאה בתורה בפרשת ויש, שתבנה סמיכת גאולה לתפלה, באופן שהגאולה באה עוד לפני התפלה (ועאו"כ ל"אחרי התפלות על הגאולה גם בימים ש"ק זה), תכף ומיד ממש, "לא עיכבו כהה"ף ע"י".

וכיון שהגאולה תבוא תיכף ומיד, ביגם ראשון ד"ח טבת, יהי' העשירי בחודש יום טוב, כפס"ד הרמב"ם בסיום החותם הלכות תענית "ל הצומות האלה עתידים להיות נמים טובים וימי ששון ושמחה, שאמור כה אמר ה' צבאות ה' צום העשירי יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

(משיחת ש"פ מקץ, שבת (ז) חנוכה, אדר"ח טבת ה'תשנ"ב - תמוז)